

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 5. De Beatissima Virgine, visitante sanctam Elisabetham.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Filij DEI, sanctæque ejusdem Nativitatis; quod vidi & agnovi spiritualissimè, sinè ullis speciebus & figuris, sed adjuncta à solo lumine, valde sublimi & alto, quod mihi DEUS erat largitus, vidi & agnovi hoc modo magnitudinem & excellentiam eorum operum tam eminentium, ac Divinorum Omnipotentis DEI; Sapientiam, Bonitatem, Amorem, Potentiam, quæ DEUS peregit tanta Mysteria, & modum, quo operatus est ingentia bona, quæ ex his operibus ac miserationibus ipsius provenerunt, & præstita fuerunt universo generi humano. Iterum fui longo tempore occupata cognitione horum Magnalium: deinde mansi cum DEO in magna ecstasi,

donec paulatim ad me rediissem. Multis mihi diebus duravit visio istius Divinæ stellæ, interpolata, ita ut etiam oculis corporeis mihi ipsam viderer intueri. Quodam die mihi illam DEUS exhibuit, quæ illa ipsa est in meam animam, & ingressa in ipsam, fuit conversa in minimum infantulum. Admiranti mihi hoc Mysterium, & desideranti scire, quid significaret, dixit Dominus: Nonne audivisti de triplici generatione, una æterna, quæ DEI Filius generatur ex Patre; altera temporali, quæ natus est ex sua Matre Virgine; & aliâ spirituali, quæ nascitur in animabus per gratiâ: hoc ultimum est, quod vidisti.

☉* * * ☉

CAPUT V.

De Beatissima Virgine, visitante Sanctam Elisabetham.

§. I.

AGens cum DEO quodam die Beatissimæ Virginis, visitantis sanctam Elisabetham, anno 1621. contempxi eandem sacratissimam Virginem mirabiliter formosam, & specialiter cœlitus illuminatam, agnovi esse ipsam. Vidi eam quasi iteragentem, & aliquantum festinantem? interrogavi illam magno affectu: Quò vadis, Celsissima Domina Nostra? quale iter vis conficere? duc me tecum, si est possibile eò ire. Et ipsa respondit quàm amantissimè: Amica, vado lætissima: abundo enim gaudio, & summas ago gratias pro tanta misericordia, quantam mihi DEUS præstitit, dum me fecit suam Matrem, atque cum hoc gaudio, & festinatione me confero ad montana, ut visitem cognatam meam Elisabetham, quæ, per DEI misericordiam, ejusdemque bonitatem, concepit in senectute sua. Deinde audiavi hanc magnam Dominam dicentem ista verba: *Ab initio & ante secula creata sum; quæ me affecerunt solatio; quia mi-*

hi DEUS unâ indidit magnam eorum æstimationem, & valde claram cognitionem virtutis ac sanctitatis hujus Excelsæ Dominæ, nec non gratiarum, ac donorum, quæ illi jam inde ab æterno decreverat conferre. Comitabantur ipsam infiniti Angeli, & tota Beatissima Trinitas illam habebat quodammodo in medio sui, ac si esset immersa in eam Divinam Essentiam: ubi ipsam derepente induit pretiosissimam & regiâ veste, quæ illam cum magna majestate cooperuit à collo usque ad pedes; vestivit verò ipsam ita DEUS, in signum indeptæ ab eo novæ dignitatis, ad quam fuit ab ipso evecta, ut esset Mater DEI, conciperetque in suis visceribus Verbum Divinum. Hæc mystica vestis erat præterea figura multorum donorum & gratiarum, quibus ipsam DEUS exornavit, ac replevit eâ horâ & momento, quo suscepit in suis visceribus Verbum Divinum, intra illa incarnatum, operâ Spiritus sancti. Hæc admirabilis visitatio, attulit meæ animæ ingens solatium, & vehementer stupebam, audiens laudes, quibus ipsam, quasi concinentes, extollebant omnes illi Beati Spiritus, qui appellando eam Reginam ac Dominam suam

suam dicebant: Tu es gloriosa Domina, per gratiam ac Bonitatem DEI, qui propter tuam puritatem atque præclarissima merita, propter tuam profundam humilitatem, ardentem charitatem, & amorem DEI, quem Divina ejus Majestas respexit oculis suæ bonitatis ac misericordiæ, se permittit à te velut vinci, quia potuisti detrahere DEUM ex cælo ad terram, & inducere in tuum purissimum uterum: Tu es illa heroina, quæ conculcavisti collum Draconis infernalis; Tu es ea, per quam DEUS Dominus Noster præstabit magnas gratias suis creaturis; Tu es Regina nostra ac Domina, quam omnes pro tali agnoscimus, & cui exhibemus homagium; Tu es benedicta à Domino, erisque semper. Hæc encomia dicebant ac decantabant omnes illi Beati Spiritus, in laudem istius gloriosæ Dominæ. *Tota verò Beatissima Trinitas, defixis Divinis oculis in ipsius Immaculatam Conceptionem, ac Angelicam sanctissimæ illius animæ puritatem, intuenso ipsam cum summo amore, dicebat: Tota es pura & munda Amica mea, & macula non est in te.* His peractis, passa fui ecstasim, stupens ista Mysteria, & quando mihi sum reddita, egi mille gratias DEO, pro omnibus ipsius operibus ac miserationibus; atque mea anima non potuit multis diebus oblivisci, durante eo magno affectu, & cognitione illorum verborum Sanctissimæ Virginis: *Ab initio, & ante secula creata sum.*

§. II.

ALio anno mihi cum specialibus circumstantijs ostendit Dominus hoc mysterium, biduo ante Festum Visitationis. Vidi oculis animæ istam Dominam, quæ videbatur iter agere, vultu specioso & ameno, quasi peculiare solatium caperet ex eo itinere, quod volebat conficere; & statim mihi aperuit secretum, exponendo mihi modum, quo est executioni mandatum illud Mysterium; tempus, quo contigit; & gaudium, quo fuit perfusa ejus anima in Visitatione Sanctæ Elisabethæ suæ cognatæ, eò quòd illuminata à Spiritu sancto, esset cognitura Mysterium Incarnati-

onis in illa peractum, essetque ipsam agnitura, & confessura Matrem DEI. His dictis discessit à me, relinquens me plenam solatio. Deinde verò eodem die Visitationis, dum versarer in mea recollectione, elevavi oculos animæ, & vidi nonnihil à me remotas duas Dominas, confidentes tam sanctè & modestè, ut earum aspectus incitaret ad devotionem, accenderentque animam ad sui amorem. Respiciebant se aliquantum invicem, præferentes singularem dilectionem mutuam, & utriusque manus erant collocatæ in sinu unius, quæ erat Sanctissima Virgo. Alloquebantur se cum summa modestia & compositione, voce demissa, & paucis verbis: quia plus cogitabant & concipiebant de sacris Mysterijs, de quibus conferebant parè loquendo, quam de illis proferrent ac dicerent. Cum admiratione nihilominus intellexi illuminata à DEO, hoc esse Mysterium Beatissimæ Virginis Visitationis gloriosam sanctam Elisabetham: auscultabam, quid dicerent, & quamvis non audiverim verba, eò quòd adeò submissè loquerentur, intelligebam optimè qua de re fermocinarentur, scilicet de sacratissimo Mysterio Incarnationis, quod ante paucos dies fuerat perfectum in visceribus sacratissimæ Virginis, de quo differebant cum maxima devotione, & stupore, atque eximia æstimatione hujus operis: specialiter Beatissima Virgo loquebatur, cogitabatque de illo sublimius, eò quòd fuisset peractum intra ipsius viscera.

§. III.

Addamus, quod illi postea evenit. Quadam Vigilâ Nativitatis, inquit, vidi Sanctissimam Virginem Dominam Nostram, in ætate, ut apparebat, quindecim annorum, formosissimam, & splendide coopertam pallio cæruleo, quod supra humeros erat elaboratum Phrygio opere; veniebat autem gravida, tanquam propinqua partui. Accessit ad me, dixitque mihi: Mea Marina, Dominus sit tecum, detque tibi felicia festa: & strinxit suis sacratissimis brachijs meum collum, quo factum est,

est, ut hinc vehementer erubescerem, videns tantam benignitatem, & amorem istius Dominæ; inde verò mea anima colliquesceret summo solatio, propter præsentiam illius Domini, quem sanctissimo utero habebat clausum. Dedit mihi DEUS magnum lumen, ut agnoscerem tum

illum, tum meritum & sanctitatem huius magnæ Dominæ, & Principis. Discessit à me dicendo mihi: Vale, quia manè diutius apud te morabor. *Alià quoq; vice prope Nativitatem Domini ipsam invisit Regina Angelorum, replens illam solatio & gaudio.*

☉) * * (☉)

CAPUT VI.

De Nativitate Christi Domini in stabulo Bethlehemitico.

Um Sacrosancta Nativitas Verbi Divini Incarnati sit usque adeo deliciosum mysterium, voluit quoque DEUS exhilarare hanc suam Famulam, exhibendo ipsi modum, quo contigit, cum omnibus circumstantiis, quando in spiritu illi adsuit in stabulo Bethlehemitico, cum tanta vivacitate cognitionis, quantum habuisset, si eo ipso tempore fuisset presens, quo evenit. Toties invisit istud beatum stabulum, viditq; quid in illo esset vel fieret, ut tandem de se dixerit, se de eo loco posse loqui, ac si in eo fuisset. Quovis autem Festo Nativitatis, ipsi aliquid manifestabatur, quod aliis non vident, unde, illi præstabat Beatissima Virgo aliquas gratias competentes statui Virginali ejus, cui præstabantur. Ex quibus tantum illas, qua universim possunt adferre omnibus solatium ac fructum, referam prope ipsiusmet verbis.

§. I.

ANno 1597. triduo vel quadriduo ante Festum Nativitatis, dum essem collecta in oratione, & vehementer arderem amore DEI, dixit mihi Divina Majestas: Velle sine accipere in ulnas tuas Infantem JESUM, ubi fuerit natus? Ego agnosce meam indignitatem ac vilitatem, dixi statim animo obfirmatissimo: Non, Domine, certè non, Domine, quia ego id non mereor; aliæ, meis meliores, ulnæ sunt paratæ pro hoc ministerio, sanctissimæ scilicet Virginis Matris tuæ. Adveni-

ente nocte sanctissimi Natalis, quasi horâ noctis decimâ, me contuli ad meum cubiculum, & postrecitatum Matutinum, me consultui coram Domino, ut cogitarem modicum de illo Mysterio, tum quia erat illius tempus, tum etiam quia ijs diebus specialiter de eo mea anima illuminabatur. Postquam in ista cogitatione exegissem unam horam, reperi me in stabulo Bethlehemitico corâ Sanctissima Virgine Domina Nostra, quanquam cum tanta verecundia & confusione, ut vix illam auderè intueri. Erat ibi Sanctus Josephus, aliquantum remotus à Beatissima Virgine, in parte una stabuli, ac si advenisset exitinere, ordinans & componens pauca illa, quæ unâ attulerunt, atque adaptans, quàm posset optimè unam partem ejus stabuli, ubi illa magna Domina erat paritura suum sanctissimum Filium. Obambulabat sanctus vir cum silentio, & maxima modestia, ut videretur raptus in ecstasim, ac immersus sublimissimæ cuidam contemplationi. Sanctissima Virgo meditabunda in una parte stabuli, præferens serenissimum ac elegantissimum vultum, præstolabatur in suavissima contemplatione horam partus, atque cum hæc advenisset, vidi illam itâ vultu ardentem, ut videretur esse Seraphinus, & appareret quàm speciosissima; ostendebat quoque in eo nasci re ipsa ac verè ex sanctissimo ipsius utero, & ex purissimis ejusdem visceribus prodire sanctissimum Infantem suum Filium, & Dominum meum. Quod ubi duravisset, spatio, quo percurri posset Symbolum Apostolorum,